

Sygn. akt VIII C 2765/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko D. A. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 816,60 zł (osiemset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:
 - a) od kwoty 272,20 zł (dwieście siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty,
 - b) od kwoty 272,20 zł (dwieście siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) od dnia 5 marca 2018 roku do dnia zapłaty
 - c) od kwoty 272,20 zł (dwieście siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) od dnia 9 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 212,39 zł (dwieście dwanaście złotych i trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 2765/18

UZASADNIENIE

W dniu 17 lipca 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu D. A. (2) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.222,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach powoda linii: nr 13 w dniu 7 czerwca 2016 roku, nr 41 w dniu 20 lipca 2016 roku, nr 75A w dniu 26 września 2017 roku, nr 72 w dniu 2 lutego 2018 roku i nr 70 w dniu 6 lutego 2018 roku powód stwierdził u pozwanego brak ważnych biletów podróжных uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego w/w zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanemu wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł w przypadku 2 pierwszych przejazdów i 270 zł w przypadku trzech ostatnich przejazdów oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż w przypadku pierwszego przejazdu, 1,90 zł w przypadku drugiego przejazdu i 2,20 zł w przypadku trzech ostatnich przejazdów. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 8 lipca 2016 roku, 20 sierpnia 2016 roku, 27 października 2017 roku, 5 marca 2018 roku i 9 marca 2018 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uiścił kwoty dochodzonej pozwem.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(pozew k. 3-6, postanowienie k. 6v)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 8)**

Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 24)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 czerwca 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 13, w dniu 20 lipca 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 41, w dniu 26 września 2017 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 75A, w dniu 2 lutego 2018 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 72, oraz w dniu 6 lutego 2018 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 70, pozwany zawarł umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwany nie uiścił opłaty za powyższe przejazdy i nie skasował biletu. W trakcie w/w podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł – w przypadku 2 pierwszych przejazdów i 270 zł w przypadku trzech ostatnich przejazdów oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż – w przypadku pierwszego przejazdu, 1,90 zł – w przypadku drugiego przejazdu i 2,20 zł w przypadku trzech ostatnich przejazdów, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczenia o zasądzenie kwoty 816,60 zł (wynikającej z przejazdu bez ważnego biletu linią nr 75A w dniu 26 września 2017 roku, z terminem wymagalności w dniu 27 października 2017 roku, z przejazdu bez ważnego biletu linią nr 72 w dniu 2 lutego 2018 roku, z terminem wymagalności w dniu 5 marca 2018 roku oraz z przejazdu bez ważnego biletu linią nr 70 w dniu 6 lutego 2018 roku, z terminem wymagalności w dniu 9 marca 2018 roku) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie odpowiednio od dnia od dnia 27 października 2017 roku, 5 marca 2018 roku i 9 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń – wymagalnych odpowiednio 8 lipca 2016 roku i 20 sierpnia 2016 roku.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne najpóźniej w dniach – odpowiednio: 8 lipca 2016 roku, 20 sierpnia 2016 roku, 27 października 2017 roku, 5 marca 2018 roku i 9 marca 2018 roku, zgodnie bowiem z treścią właściwej uchwały Rady Miejskiej w Ł. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., opłata dodatkowa podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia, zaś dokumenty takie zostały wystawione w dniach: 7 czerwca 2016 roku, 20 lipca 2016 roku, 26 września 2017 roku, 2 lutego 2018 roku i 6 lutego 2018 roku.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce co do roszczeń wymagalnych w dniach: 8 lipca 2016 roku i 20 sierpnia 2016 roku. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 17 lipca 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia każdego z tych roszczeń, który upływał odpowiednio w dniu: 8 lipca 2017 roku i 20 sierpnia 2017 roku. (W zakresie roszczeń wymagalnych w dniach 27 października 2017 roku, 5 marca 2018 roku i 9 marca 2018 roku powód przerwał bieg terminu przedawnienia poprzez wytoczenie niniejszego powództwa w dniu 17 lipca 2018 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność,

że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zwłaszcza, że jak wiadomo Sądowi z urzędu w wielu innych sprawach sądowych powód dochodzi swoich roszczeń dochowując terminu, zaś w sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sam zobowiązany.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w części, jako że 2 dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Powód wygrał sprawę w 67% (z dochodzonej kwoty 1.222,30 zł powództwo było zasadne co do kwoty 816,60 zł), w takiej też części zasądzono na rzecz powoda zwrot kosztów procesu (67 % z 317 zł = 212,39 zł).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd z urzędu nadał wyrokowi zaocznemu przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, w części uwzględniającej powództwo.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.